

Kadavra Amfisi

Bugün kadavra dağıtımı var. Tıp Akademisi'nde kadavra amfisinin camlarından içeri güneş giriyor. Çok kalabalık, beyaz önlükleriyle profesörler, her renkten öğrenciler ve sıra sıra dizilmiş, üzerlerine birer beyaz örtü örtülmüş biz, kadvralar. Ben cömert bağışçılar arasındayım.

Bedenimi bilime verdim.

Öğrenciler ders yılı boyunca kesip biçecekleri kadvrayı seçecekler.

Biz ölüler, kayıtsızlığımıza rağmen heyecanlıyız. Bir hayvan barınağında sahiplenilmeyi bekleyen terk edilmiş köpekleriz.

Öğrenciler bizi teftiştten geçiriyor.

Yüzümüzü örten bez yüzünden biz onları göremiyoruz, bize değip geçtiklerini hissediyoruz.

Kollarım yana sarkıyor

Kolum sedyeden aşağı kayd, buz gibi elim aşağı sarkıyor, yerden az yüksekte sallanıyor, sonra hareketsizleşiyor. Kesin olarak.

David'in tablosunda, Marat'nın banyo küvetinden dışarı sarkan kolu gibi. Ama benim elimde tüy kalem yok, başımdaki tüy sayısı da daha fazla.

Ilık bir el elimi aldı ve büyük bir incelikle kalçam boyunca tekrar sedyenin üstüne koydu.

Evlat edinileceğimi anladım.

El yumuşak, bir kız öğrenciye ait olmalı, onu ince ve zarif biri olarak gözümün önünde canlandırıyorum.

Bir yılı birlikte geçireceğiz.

Genç bir canlıyla yaşlı bir ölü arasında bir aşk hikâyesi belki de?

Onun nefis kadavrası* olmak isterdim.

Beni bedenimin en ücra köşelerine kadar keşfedecek, içerlerimi kurcalayacak.

Hayatımı fıkralar anlatarak, kıvırtmacalarla durumu kurtararak, soytarı kılığına bürünerek geçiren ben, her şeyi içinde saklayan ben, bu defa hiçbir şeyi saklayamayacağım. Bir otopsi bir striptizden de beter.

Tanımadığım bu kız her şeyimi bilecek.

Kalbimdekileri, karnımdakileri ve kafamdakileri.

Birden bu beni korkutmaya başladı.

Bedenimi bilime takdim etmek de nerden aklıma geldi?

* Nefis kadavra, herkesin birbirinden habersiz bir kelime yazdığı ve birleştirildiğinde ortaya komik ve saçma cümlelerin çıktığı oyun. Bu oyunun yaratıcısı Dada grubunun ilk oyununda ortaya çıkan "nefis kadavra ..." diye başlayan cümleden dolayı bu isimle anılır (ç. n.).

Saklama biçimleri

Vücudumu bilime takdim etmeden önce, onu muhafaza etmeyi düşündüm. Farklı saklama biçimleri arasında seçim yapmak durumundaydım.

Önce katı bir cismin gaz haline dönüştürülmesi anlamına gelen süblimasyon, elbette bu güzel ismi yüzünden cazip gelmişti, sonra da katı cismin arındırılıp sıcak yardımıyla toza indirgenmesi olan liyofilizasyon.

Kendimi bir kum saatinde zaman geçirirken görüyordum.

Sirojenizasyondan çabucak vazgeçtim. Katı bedenimin, sonsuzluğunu bir dondurucunun içinde ve karanlıkta geçirmesini istemiyordum. Işğın ancak kapı açıldığında yandığını herkes bilir. Üstelik, soğuktan nefret ederim.

Bir ara tütülenmeyi düşündüm.

Sonunda anladım ki, bilime bağışlanmak en akıllıca çözüm yoluydu.

Çırılçıplak ve bronzlaşmış

Kız örtüyü kaldırdı, işte karşısında çırılçıplığım, Mantegna'nın İsa'sı misali, bir tek peştamalı ve kutsallık havası eksik.

Kızı görüyorum, sevimli.

Bana bakıyor, biraz utanıyorum, o utanmıyor.

Sirkede saklanan kornişonlar gibi formole daldırıldım. Bronzlaşmayı seven ben, istediğim oldu, kestane rengiyim. Deniz tatillerinden dönüşleri hatırlıyorum, kendimi dayanılmaz sanırdım, yanıklığım geçmeden herkes fark etsin isterdim. Bu yüzden çıkar, herkesi görmeye giderdim.

Sonraları şunu fark ettim, yaşlandınız mı, bronzlaşsanız bile berbat görünüyorsunuz. Evden dışarı çıkmadım.

Kız büyük bir çizim kartonuyla bir alet kutusu getirdi. Kutusunu açıyor, bisturi sapları, bir kemik penseti, bir kafatası penseti, çıkartma ucuyla birlikte titreşimli bir testere, teşrih pensleri, bir makas ve bisturiler çıkartıyor.

Bisturilerden birini alıyor ve etime batırıyor.

Kızın zorlandığını hissediyorum, beni kesmesi çok zor. Herhalde bir zamanlar bir kuzu budu gibi yumuşacıktım, şimdi ise kayış gibi sert ve yavanım.

Beni zevkine uygun bulacak mı?

Ona Égoïne* diyeceğim.
O benim hayatıma keskin bir bıçakla girdi.
Belki de daha önce kitaplarım için bir mektup açacağıının keskin
tarafıyla, şimdi ise daha çok öğrenmek için bir testereyle.
Kitaplarımı kestikten sonra, bu defa beni sahiden kesecek.
Sıcağı sıcağına konuya girecek.
Bisturisiyle anılarımı yazacak.

* Fransızcada *égoïne* ya da *scie égoïne* kalın dişli el testeresi anlamında kullanılır (ç. n.).

*Curriculum mortis**

Neden beni seçti?

Bende hoşuna giden bir şey bulmuş olmalı.

Ne?

Karşısdakinin kim olduğunu biliyor mu?

Ben bedenimi bilime verdiğim zaman, benden *curriculum vitae*, bir özgeçmiş istemediler, dolayısıyla hakkımda fazla bir şey biliyor olamaz.

Benim herhangi biri olmadığını biliyor mu?

Televizyon için pek çok belgesel gerçekleştirdiğimi, bir “Altın 7” televizyon ödülü kazandığımı, 33 kitap yazdığımı, Femina Ödülü’nü kazandığımı, televizyon için *La Noiraude*** isimli bir çizgi film yarattığımı, Pierre Desproges’un dostu ve Sylvie Durepaire’in kocası olduğumu, Elizabeth Taylor’un omzuna dokunduğumu biliyor mu?

Bir Bentley’im olduğunu?

Ona hava atıyor gibi görünmek istemezdim ama bunları bilmesi, bunları ona söyleyebilmek hoşuma giderdi.

Artık yapamam.

* Ölüm öyküsü (ç. n.).

** La Noiraude, Fournier’nin televizyon için yazdığı çizgi dizinin kahramanı inek (ç. n.).

Eskinin çekiciliđi

Bu kadar geç gelmesi ne yazık.

Beni daha önce tanımadığına üzülyorum, belki benden hoşlanırdı.

Gençliğimde hiç de fena değildim, kafamda gür siyah saçlarımla tavuk hırsız bir suratım vardı, şimdiyse ona sunduğum şey bir harabe.

Tıpkı birkaç eski taş parçasıyla geçmişin yapılarını yeniden kuran arkeologlar gibi, o da benden kalan parçalarla bütünü yeniden kurgulayabilecek.

Mikroskopla inceleyeceği kemiklerim, saçlarım, hücrelerim ona benim hikâyemi anlatacak.

Kalıntılarında, bir zamanlar sahip olduğum çekiciliğın izlerini bulacak mı?

Eskinin pırıltısına, Gide'in "zamanla gelen o güzellik" diye yazdığı şeye karşı duyarlı mı?

Umarım, yaşlıları seviyordur.

Bırakın da güleyim

Égoïne gövdemde, kalp hizasında bir dövme buldu, “Lütfen beni hayata döndürmeyin, *do not disturb*”.

Son doktoruma hitaben yazılmıştı. Doktor mesajı anladı. Égoïne güldü.

Bütün hayatım boyunca insanları güldürmek istedim.

Bunu öldükten sonra da yapmak çok hoş.

Küçükken kılık değiştirir, skeçler uydururdum. Okulda bu güldürme merakım bana pahalıya mal oldu. Her pazar cezaya kalırdım, sınıfta kötü örnektim. Dikkat çekmek için yapmayacağım yoktu, helaya kendimden büyük bir Meryem Ana heykeli koyacak kadar da ileri gittim. İşte orda, kapıya kondum. Ama annemi güldürmüştüm.

Esprili bir söz için her şeye hazırdım.

Hukuki kovuşturmalardan kaçmak için mizahı kullandığım bile oldu. Kuzey Garı’nda olmayacak bir yere park ettiğim için hakkımda işlem yapıldı ve kovuşturmanın durdurulması için para cezası ödememi isteyen bir mesaj aldım.

Madam SNCF’ye* yazıp kovuşturmanın durdurulmasını reddettiğimi, kefaretimi ödemek için cezalandırılmak istediğimi bildirdim.

Onlardan son bir iyilik daha istedim, Paris-Lille arasında Arras Garı’nda tutuklanmak.

Kovuşturma kesiliverdi.

Mizah benim için, kontrollü bir kaçış yolu, bir ağrı kesici, dayanılmaz olana bir meydan okuma, sol gösterip sağ vurma, iki tarafı keskin bir bıçak, bir deterjandı. Tıpkı termoliz gibi temizliyor, pislikleri yakıyor, lekeleri, önyargıları, kinleri ve buruklukları siliyor.

Wolinski şöyle yazmış: “Gülmek bir insandan diğerine giden en kısa yoldur.” Ben bir erkekten kadına diye ekleyeceğim.

Karım Sylvie belki de onu güldürdüğüm için bana kırk yıl tahammül etti.

Daha sonra kitaplarımda her şeye gülmeye çalıştım.

Gramere, babamın alkol düşkünlüğüne, annemin hastalık hastalığına, engelli çocuklarıma, yaşlılığıma ve ölümüne gülmek istedim...

* Madam SNCF, Fransız demiryollarına halk arasında verilen isim (ç. n.)

Eller yukarı

Égoïne ilk önce ellerimle ilgileniyor.

Alyans taşımadığımı hemen fark ediyor.

İlk alyansımı, kırsalda giderken ilk karımla yaptığımız bir karı koca kavgası sırasında arabanın penceresinden dışarı fırlatmıştım. Balayındaydık. Arka bagajın üstündeki *just married* yazısı daha silinmemişti.

Égoïne el çizgilerimi inceliyor, uzun hayat çizgim bir ünlem işaretiyle son buluyor.

Elleriyle çalışan biri olmadığını hemen gördü, ellerim bayağı ince, yıpranmamış.

Ellerimle kuzinlerimle doktorculuk oynadım, motosikletlerimin motorlarını söktüm, yerlerine monte etmeyi her zaman başaramadım.

Ellerimle inekleri okşadım, pancar yabalarını, beni süzen ineklere döşek yapmak için saman ve gübre yabalarını tuttum.

Ellerimle el el üstünde kimin eli var oynadım, sinemaların karanlığında kızların ellerini aşkla sıktım. Daha ilerde bir yatağın karanlığında ellerimle onların güzel bedenlerini okşayacaktım.